

lovforslag til *vedtagelse* med de af ministeren for skatter og afgifter stillede ændringsforslag og udtaler følgende:

Der har været ført langvarige drøftelser mellem regeringspartierne, centrum-demokraterne og det radikale venstre om udformningen af regeringens kriseindgreb.

Regeringspartierne gik ind i disse drøftelser med det ønske at skabe et bredt flertal for kriseindgrebene.

Under drøftelserne gav regeringspartierne en række væsentlige indrømmelser til de ønsker, de to forhandlingspartier fremførte. Drøftelserne førte til udformningen af en forligsskitse, som blev godkendt af forhandlerne fra regeringspartierne og centrum-demokraterne, mens der fortsat var udestående ønsker fra det radikale venstre.

Forligsskitsen blev godkendt i socialdemokratiets og venstres folketingsgruppe.

Efter et møde i centrum-demokraternes folketingsgruppe meddelte deres forhandlere, at de ikke kunne opnå godkendelse af deres forhandlingsresultat i folketingsgruppen.

Fortsatte forhandlinger med det radikale venstre førte ikke til enighed mellem dette parti og regeringspartierne.

Flertallet beklager, at det på trods af den bevægelighed, der gav sig udtryk i forligsskitsen, ikke lykkedes at skabe et bredere flertal bag regeringens kriseindgreb.

Et *mindretal* (fremskridtspartiets medlemmer af udvalget) indstiller lovforslagene til *forkastelse* ved 3. behandling og fremhæver:

En af folketingets allervigtigste 1979-opgaver er at standse valutagældsætningsforblødningen og lægge grunden til, at Danmark hurtigt kan tilbagebetale den udlandsgæld, som dårligt styre af landet har påpraktet os i SVCQMBF-regeringsårene.

Midlet er massiv forbedring af vor internationale konkurrenceevne – altså at dansk prisudvikling holdes langt under vore konkurrenters.

Energipriserne er nøgleposter i den almindelige prisdannelse. Derfor er det grøntlysende vanvid, hvis et folketingsmedlem i 1979 stemmer for, at energipriserne skal stige i kraft af beslutninger i det danske folketing. De udefra kommende energiprisstigninger er fælles for Danmark og vore internationale konkurrentlande. De er derfor til at bære, men at det danske folketing alene med virk-

ning for Danmark skal forøge denne prisstigning, er galoperende uforstandigt. Imidlertid afslører regeringens egne tal, da de omsider kom frem (økonomiministerens svar af 24. juni 1979 på udvalgs spørgsmål 31, bilag 86), at heller ikke de udefra komne prisstigninger er alarmerende. Tallene viser en brændselsimport i 1977 på 11,5 mia kr. og i 1979 på 13,9 mia kr. – altså en stigning på mindre end 10 pct. om året. Og denne stigning dækker ikke blot prisstigning, men også den kolde 1979-vinter, velstandsudvikling osv. Med andre ord: Svernes begrundelse er falsk hysteri, som alene tjener til at oppiske en stemning for at socialisere på energiområdet og søge at skjule, at fremskridtspartiet har fået ret, når vi i det forløbne år gang på gang har påvist, at SV-politikken har været en politik til landets fordærv, fordi den ved alle sine forøgelse af skatte- og restriktionstryk har forværret landets konkurrenceevne.

Dertil kommer, at venstre og socialdemokratiet har udformet sit nye hjertekulestød mod dansk økonomi fordelingspolitisk elendig – folk med dårlige boligforhold og lang afstand mellem hjem og arbejdsplads rammes værst. Ved uændret forbrug vil afgiftsforøgelserne lægge yderligere byrder på befolkningen med årligt 4,6 mia kr., dvs. ca. 3.600 kr. for den typiske familie. Skal denne holde uændret forbrug, må den derfor forøge sin indtægt med ca. 9.600 kr. Toppen af lønnen indtægtsbeskattes jo med ca. 62 pct., så der altså skal tjenes de 9.600 kr. mere for, at der bliver 3.600 kr. tilbage til de nye afgifter. 9.600 kr. mere om året betyder en forøget timeløn på godt 5 kr. (2,50 kr. hvis familien har to lønmodtagere). Det er altså, hvad SV-regeringen reelt vil stjæle fra lønmodtagere ved de håbløse forslag, som man fremsatte som et resultat af regeringens helt igennem urimelige politik.

Når landet er kommet i en situation, hvor fortsat og accelererende gælds- og under-skudspolitik formørker fremtidsudsigterne, skyldes det alene, at SVCQMBF-partiet i årevis ikke har haft mod og indsigt til at begrænse den offentlige sektors størrelse til, hvad den danske økonomi kan bære. Derfor er der for få ressourcer i produktionslivet til, at dette kan løse sin fundamentale samfundsopgave. Fremtidspolitikken må derfor tilrettelægges sådan, at der hurtigst muligt – på ikke konkurrenceforvridende vis – overføres